

ЧУЖДА

Нощта раздипля своята чудна дреха,
далечъ умира въ блѣсъци градътъ,
сноватъ бездомници безъ хлѣбъ, безъ стрѣха
и ний сме пакъ на тоя кръстопжтъ.

Горятъ искри и грѣе нова вѣчностъ,
въ гърдитѣ ни желанія горятъ!
А ти си тѣй загадъчна, далечна
съ умората на твойта жадна плътъ.

Коя си ти? Тукъ времето не спира...
Какво ще мога да отдамъ на тебъ?
Самси безъ вѣра, цель, любовъ и диря,
удавенъ въ бездната на своята скръбъ!

Но виждашъ ли, небето се разбужда,
едно сияние трепти безъ викъ.
Да бързаме! И ти, макаръ и чужда,
ела, опивай ме, умри за мигъ!